

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Versvs IV. Quandoquidem iam non es molesta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

reddis ; diuinam videlicet mihi intelligentiam , iuxta totam intellectus mei aptitudinem tribuendo, amorem quoque secundum maximam voluntatis meæ amplitudinem mihi impertiendo , hoc est intelligentiã diuinã excellissimè intellectus mei aptitudinem , in quodam intensissimo voluntatis meæ feruore , substantialique iam explicata vnione , sublimando. Quod reuera ita accidit, imò multò amplius quàm verbis exprimi possit ; eo nimirum tempore , quo flamma hæc in anima exurgit. Cum enim anima tota repurgata sit , & mundissima , profundè , subtiliter , sublimissimoque modo eam in se per suam flammam absorbet sapientia : quæ quidem sapientia ob suam puritatem attingit à fine vsque ad finem: Atque in illa absorptione sapientiæ, exercet Spiritus sanctus gloriosas flammæ suæ , sicuti diximus, vibrationes. Quæ flamma , cum adeo suavis sit , confestim subiungit anima : *Quandoquidem iam non es molesta.*

V E R S V S IV.

Quandoquidem iam non es molesta.

Quid est flammam hanc esse molestantem.

ID est : quandoquidem non iam amplius affligis aut coarctas , neque sicut antea, defatigas : flamma siquidem ista, dum anima in purgationis spiritualis statu versaretur ; hoc est, quando contemplationem ingrediebatur ; non erat illi adeò iucunda & suavis, ac nunc est, in isto vnionis statu. Quamobrem sciendum est, Flammam istam antequam diuinus hic amoris ignis per purgationem, puritatemque perfectam, in intima animæ penetra-

lia introducat, illisque vnatur, inuadere animam , prauorum ipsius habituum imperfectiones demoliendo , & in nihilum redigendo.

Hæcque est Spiritus sancti operatio, in qua ad vnionem diuinam , transformationemque in DEVM per amorem illam disponit. Idem quippe amoris ignis, qui in ista amoris gloria postmodum vnitur illi ; ipse est, qui prius eam adoritur purgando ; quemadmodum etiam idemmet ignis, qui ligni interiora penetrat ; est ille , qui prius illum lambebat , feriebatque suã flammã exsiccando , ac à suis frigidis accidentibus illud denudando , donec calore suo præparatum penetraret, ac in se transformaret. In quo exercitio plurimum patitur anima , magisque in spiritu sentit afflictiones, quæ interdum etiam in sensum redundant : cum illi hæc flamma molesta sit & grauis, quemadmodum in Noctis Obscuræ tractatu , & in Ascensus Montis Carmeli Libro fusius docuimus ; & propterea non placet nunc pluribus de hac re agere , satis nunc sit nosse eundem DEVM , qui per vnionem amorisque transformationem vult ingredi Animam , esse illum qui prius eam diuinæ suæ flammæ luce , & calore, ipsam repurgando feriebat, & inuadebat ; vnde eadem flamma , quæ nunc ei suavis est & iucunda , erat antea grauis & molesta.

Proinde idem est , ac si Anima diceret : Siquidem iam non es mihi amplius , sicut prius obscura , & tenebrosa ; sed es diuinum intellectus mei lumen, quo te contemplari possum ; nec amplius imbecillitatem meam deficere facis ; sed es potius voluntatis meæ robur & fortitudo, cuius præsidio tota iam in diuinum amorem conuersa, te amare & frui possum.

possum: neque iam es animæ meæ pondus & pressura: sed potius gloria ipsius, delicia & latitudo; quandoquidem de me affirmari illud potest, quod in Canticis dicitur: *Qua est ista qua ascendit de deserto, delitij affluens, inmixta super dilectum suum?* hinc & inde amorem spargens? *Impone iam si placet finem.*

VERSUS V.

Impone iam si placet finem.

Idest: age iam, consumma mecum perfectè & spirituale matrimonium tui Visione beatifica.

Quamuis enim non inficiet in isto tam sublimi statu, tanto magis resignatam esse animam, quanto fuerit amplius transformata; nullam enim rem nouit se ipsam querendo, petere, (nam in omnibus dilectum suum querit, cum charitas bonum gloriamque dilecti duntaxat præ oculis habeat) quia tamen adhuc in spe uiuit, in qua non potest non aliqua sentiri vacuitas, in tantum (quamuis suauiter & iucundè) ingemiscit, quantum sibi ad perfectam filij Dei adeptionem obtinendam deest. Quare postquam gloria sua fuerit consummata, appetitus quoque ipsius conquiescet, qui quantumuis in hac vita Deo fuerit vnitus, nunquam expletur, donec appareat gloria ista: præsertim cum iam suauitatem ipsius, ac primitias in hoc statu prægustet: quæ huiusmodi sunt, vt nisi Deus naturæ imbecillitatem dextera sua protegeret, tuereturque (quemadmodum cum Mose in petra fecisse legimus, vt absque interitu gloriam suam contemplari posset, ex cuius dextera protectione, delicias potius roburque percipit natura, quam aliquid detrimenti) ad

singulas istas inflammationes interitura videatur, cum inferior hominis pars, tam ingentem, sublimemque ignem nequeat sustinere. Ac propterea appetitus iste non est in hoc statu molestus, iam enim hanc anima vniuersas pœnas euasit: quin potius cum summa suauitate delectatione, ac resignatione id postulat. Propterea quippe ait: *Si placet.* Nam voluntas & appetitus ipsius, ita Deo, suo modo coniuncti sunt, supremam vt suam gloriam in eo sitam arbitrentur, vt quidquid voluerit Deus, fiat; verum huiusmodi sunt hæc demonstrationes gloriæ, tantusque qui elucescit amor: vt exigui potius amoris argumentum esset, illam amoris perfectionem, consummationemque non postulare. Accedit ad hoc, quod animaduertit ibi anima in illa communicatione delitiosa, sese à Spiritu sancto incitari mirisque modis, ac lauisimis inuitari affectibus, ad immensam gloriam illam, quam ipsi præ oculis ponit, dicens illud, quod spontè in Canticis dixerat: *Surge prope amica mea, columba mea, formosa mea, & veni: iam enim hiems transiit, imber abiit, & recessit: flores apparuerunt in terra nostra: ficus prouulit grossos suos, vinee florentes dederunt odorem suum: Surge amica mea speciosa mea & veni, columba mea in foraminibus petrae, in cauerna maceria, ostende mihi faciem tuam, sonet vox tua in auribus meis; vox enim tua dulcis, & facies tua deuora.* Cuncta hæc sentit sibi dici à Spiritu sancto anima in dulci illa teneraque flamma. Et ideo ipsa hoc loco respondet:

Impone iam, si placet finem.

quibus verbis duas illas postular petitiones, quas Christus Dominus noster per sanctum Matthæum rogari iussit, nimirum. *Adueniat regnum tuum. Fiat voluntas tua; ac si diceret, finias iam istud mihi præbere regnum, quemadmodum tu ipse hoc*

Nn 3 vis.

In hoc statu anima vniuersas pœnas euasit.

Cant. 2. 10

Mat. 6. 10.